

Per aspera ad astra

Constelații 5 diamantine

Revistă de cultură universală
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români
și a Uniunii Ziarștilor Profesioniști din România

Anul XII, Nr.11 (135)
Noiembrie 2021

Semnează:

Marin I. Arcuș
Emil Bucureșteanu
Mihai Caba
Ionuț Caragea
Livia Ciupercă
Doina Drăguț
Constantin Eretescu
Ilie Gorjan
Nicolae Grigorie-Lăcrița
Lidia Grosu
Angela-Monica Jucan
Stanislaw Jerzy Lec
Nicolae Mareș
Galina Martea
Marin Mihalache
Ștefan Radu Mușat
Valentin Emil Mușat
Tudor Nedelcea
Camelia Oprea
Ștefan Păun
George Petrovai
Ionel Popa
Ion Popescu-Brădiceni
Vavila Popovici
Florentin Smarandache
Gheorghe A. Stroia
Filip Tudora
Mircea Tutunaru
Al. Florin Țene
Ion M. Ungureanu
Traian Vasilcău
Laura Văceanu

Paul Klee - și ideile sale despre culoare

Ionuț CARAGEA

Poeme

Iubito, fii tu poemul ales

vreau să scriu acel poem
care, după ce voi muri
să coboare asupra mea
ca o lumină, să îmi mângâie
trupul mort, să-mi regenereze
fiecare celulă, fiecare organ
să-mi repună
inima și sângele în mișcare
să-mi întoarcă sufletul
din marea călătorie către cer
pentru a se bucura de casa
renovată, la fel de primitoare
ca-n prima zi
a aventurii lui pe pământ
pentru a se bucura
de amintirile frumoase revenite
din groapa fără fund a memoriei
pentru a se bucura de prezent
fără să mai fie apăsător
de lespede grea și întunecată
a viitorului

vreau, dar nu știu cu ce literă să încep
cu ce cuvânt cheie să deschid
porțile nemuririi
niciunul dintre poemele
pe care le-am scris până acum
nu pare a fi poemul ales
mai bine, iubito, fii tu poemul acela
chiar acum, fără nicio întârziere
sărută-mă, coboară-ți lumina
ochilor tăi peste trupul meu amorțit
intră în sufletul meu
cu tot alaiul tău de gesturi
și zâmbete îngerești
fă-mă să simt veșnicia
acum, cât încă mă pot bucura
de tot ce văd, de tot ce ating
iar dacă, la un moment dat, voi pleca
voi lua cu mine imaginea chipului tău
voi lua atingerea și lumina
sufletul meu va urca fericit
până în al nouălea cer
apoi, îți voi zâmbi în visul acela
numai al nostru pe care
nu l-am povestit nimănui

Copilul hârtiei

cerul le-a încredințat
ochilor mei
albastrul lor infinit

trebuie să port această moștenire
cu mândrie, cu sfințenie
așadar, le spun tuturor:
eu sunt copilul cerului!

marea, privindu-mi ochii albaștri
m-a recunoscut:

- Tu ești copilul cerului,
dar eu îți încredințez
lacrima mea infinită!
Ai grijă de ea, plânge-o cu folos
și nu mă uita!

așadar, trebuie să port
și această moștenire cu mândrie
cu sfințenie, spunându-le tuturor:
eu sunt copilul mării și al cerului!

vestea s-a răspândit
pământul, privindu-mi ochii
albaștri, înlacrimați
mi-a spus:

- Pupila ta a rămas neschimbată,
neagră, precum humusul meu,
neagră precum nopțile fără lună,
neagră precum gaura neagră
din centrul galaxiei.
Al cui copil crezi că ești?

la naiba, m-am blocat
mă uit în oglindă
am ochii albaștri, înlacrimați
am pupilele negre
hmm...

dar, albul acesta
mai întins decât orice culoare
din ochii mei, unde există?
unde există un alb infinit?
zăpezile se topesc
ghioceii se ofilesc
părul alb ajunge-n mormânt...

deodată, se aude un glas de niciunde
nu e nici cerul, nici marea
nici pământul, nici întunericul:

- Hei, al cui copil crezi că ești?
mă întrebă hârtia, de care am uitat
pur și simplu

Trenul

priveam trenul marfar
care trecea peste podul feroviar
din cartierul Dragoș Vodă

trenul avea patruzeci
și șase de vagoane
cât patruzeci și șase de ani
vârsta mea
nu știu din ce gară plecase
și nici în ce gară trebuia să ajungă
priveam trenul cum trecea
și simțeam toată viața mea
cum se ducea odată cu el
unde, nu știu unde

mai târziu, către mijlocul nopții
am privit o stea strălucitoare
lumina ei cobora în inima mea
ca un tren trăgând după el
nu știu câte vagoane de ani lumină
simțeam cum viața stelei
intra cu totul în mine
cum însăși steaua se desprindea
de pe cer și cobora
pe fundul lacrimii mele
pentru a-mi împlini
cea mai arzătoare dorință:

să vină, să vină, să vină, să vină
trenul poemului meu
și-n el să fie toți cei care
acum nu mai sunt
să mă urc în el măcar
o jumătate de oră
până se schimbă locomotiva

Scrisoare cu confirmare de primire

spre izvorul ochilor
mi se întoarce privirea
înoată prin lacrimă
ca un pește contra curentului
pentru a-și depune
adânc, în suflet, amintirile

voi scrie o scrisoare, acum
una, în semn de mulțumire
pentru tot ce-am văzut
pentru tot ce-am simțit
pentru tot ce renaște în mine

îmi întind mâinile către cer
Luna e cutia poștală
în care pun scrisoarea
către Dumnezeu

și steaua căzătoare
confirmă primirea

(din volumul în pregătire *Ceasornicarul fără mâini*)